

Εφετείο Αθηνών Αριθ. 2406/1978,

Πηγή: ΝοΒ 27/79 σελ. 94

Περίληψη: Ναυτικός. - αποζημίωση για πλήρη πρόσκαιρη ανικανότητα προς εργασίαν, από βίαιο συμβάν - εφαρμόζονται η § 1 του άρθρου 766 Κ.Ι.Ν.Δ. και ο ν. 551/1914 - αποτελεί अपαράδεκτη μεταβολή της βάσεως και του αιτήματος της αγωγής, που στηρίζονται στον ισχυρισμό της πλήρους πρόσκαιρου ανικανότητας, η υποβολή διά των προτάσεων αιτήματος αποζημιώσεως για διαρκή μερική ανικανότητα.

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος ο κ. ΚΩΝΣΤ. ΒΑΡΔΑΚΗΣ

Εισηγητής ο κ. ΠΑΝ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ, Εφέτης

Δικηγόροι οι κ.κ. Ν. Δόμβρος, Ν. Σκορίνης

Επειδή διά της εφ' ης η εκκαλουμένη απόφασις αγωγής του ο ενάγων ηττήσατο όπως υποχρεωθή η εναγομένη και τω καταβάλη αποδοχάς λόγω ασθενείας του ως και την εκ του ν. 551/14 πηγάζουσαν αποζημίωσιν διά πλήρη πρόσκαιρον ανικανότητα προς εργασίαν την οποίαν υπέστη εκ βιαίου συμβάντος κατά την εκτέλεσιν της εργασίας του. Κατά της δεχθείσης εν μέρει την αγωγήν πρωτοδίκου αποφάσεως εκδοθείσης ερήμην της εναγομένης παραπονείται αύτη διά της υπό κρίσιν εφέσεώς της, η άσκησις της οποίας ενέχει σιωπηράν παραίτησιν από του δικαιώματος ασκήσεως κατ' αυτής ανακοπής ερημοδικίας, και διά τους εν αυτή λόγους.

Επειδή κατά την § 1 του άρθρ. 66 Κ.Ι.Ν.Δ. ο ναυτικός ασθενήσας, δικαιούται εις μισθόν και νοσηλεύεται δαπάναις του πλοίου, εάν δε η σύμβασις ναυτολογήσεως λυθή λόγω της ασθενείας και νοσηλεύεται ούτος εκτός του πλοίου, δικαιούται εις τα νοσήλεια και εις μισθόν εφ' όσον διαρκεί η ασθένεια, ουχι όμως πέραν των τεσσάρων μηνών. Αι ανωτέρω διατάξεις κατά την § 2 του ίδιου άρθρου, εφαρμόζονται και επί ατυχημάτων εκ βιαίου συμβάντος, εάν δε ο ναυτικός υπέστη εξ αυτών ανικανότητα προς εργασίαν, ως και εν περιπτώσει θανάτου αυτού, εφαρμόζονται και αι ειδικαί διατάξεις περί αποζημιώσεως των εξ ατυχημάτων εν τη εργασία παθόντων. Εκ της διατάξεως ταύτης σαφώς προκύπτει, ότι καθ' ην περίπτωσιν ο ναυτικός συνεπεία ατυχήματος εκ βιαίου συμβάντος, επισυμβάντος αυτώ κατά την εκτέλεσιν της εργασίας του ή εξ αφορμής ταύτης, υφίσταται ανικανότητα προς εργασίαν νοσηλεύεται δε εκτός του πλοίου επί χρονικόν διάστημα μέχρι ή και πέραν των τεσσάρων μηνών, δικαιούται αφ' ενός μεν των μέχρι τεσσάρων μηνών μισθών του, αφ' ετέρου δε ακεραίας της κατά τας διατάξεις του κωδικοποιημένου ν. 551/1914 καταβλητέας αυτώ αποζημιώσεως, μη χωρούντος συμψηφισμού προς ταύτην της απαιτήσεώς του προς απόληψιν των μέχρι τεσσάρων μηνών μισθών του (Α.Π. 234/63 ΝοΒ 11 σελ. 1063, Εφ. Αθηνών 1960/73 σελ. 933). Εν προκειμένω εκ των επικαλουμένων και προσαγομένων εγγράφων κλπ. απεδείχθησαν τα εξής: Την 10.6.75 ο ενάγων εναυτολογήθη ως υποπλοίαρχος επί του υπό Παναμαϊκήν σημαίαν εις την εναγομένην ανήκοντος φορτηγού πλοίου "ΑΙΤΟΝΑ", χωρητικότητος άνω των 4500 τόννων D.W. αντή συμπεφωνημένου μνηιαίου συνολικού μισθού εκ Λ.Α. 400 πλέον τροφής εις είδος αποτιμωμένης εις λίρας Αγγλίας 34.20. Την 20.8.76 καθ' ην το εν λόγω πλοίον ευρίσκετο ελλιμενισμένον εις τον λιμένα Λάγκος της Νιγηρίας ο ενάγων κατά την εκτέλεσιν της εργασίας του ετραυματίσθη υπό τας ακολούθους συνθήκας. Κατά την άνω ημερομηνίαν ο ενάγων συνώδευσε διά λέμβου τον πλοίαρχον και τινά μέλη του πληρώματος διά ν' αποβιβασθούν εκ του πλοίου εις την ξηράν. Μετά την αποβίβασιν τούτων ο ενάγων παρέμεινεν επί της λέμβου και μετ' ου πολύ ηναγκάσθη να προβή εις εσπευσμένους ελιγμούς αυτής ίνα αποφύγη την σύγκρουσίν της μετ' άλλου πλωτού μέσου το οποίον κατηυθύνετο κατ' αυτής. Κατά την εκτέλεσιν των ελιγμών ωλίσθησε και κατέπεσε εις το κύτος της λέμβου με αποτέλεσμα να τραυματισθή κατά τον αριστερόν πόδα και να υποστή ρωγμώδη κατάγματα των βάσεων του 2ου και 3ου μεταρσίων οστών του ποδός του διαπιστωθέντα και ακτινογραφικώς, μετά τραυματικής αρθρίτιδος. Συνεπεία του τραυματισμού του τούτου, ο ενάγων απελύθη και ενοσηλεύθη επί δίμηνον, κατέστη δε πλήρως ανίκανος προς πάσαν εργασίαν επί χρονικόν διάστημα τριών και ημίσεος μηνών. Κατ' ακολουθίαν των άνω αποδειχθέντων το Πρωτοβάθμιον δικαστήριον, νομίμως συντεθέν, το μεν έκρινεν απαράδεκτον την υπό του ενάγοντος επιχειρηθείσαν διά των προτάσεων μεταβολήν της βάσεως και του αιτήματος της αγωγής του από πλήρη πρόσκαιρον ανικανότητα εις διαρκή μερικήν τιοαύτην και επεδίκασε αφ' ενός την εκ του άρθρ. 3 § 3 του ν. 551/1915 αποζημίωσιν και αφ' ετέρου καταβληθέντα υπ' αυτού έξοδα νοσηλείας εκ δραχμών 600 και τας αποδοχάς του δύο μηνών της διάρκειας της νοσηλείας του εκτός του πλοίου και συνολικώς ποσόν δραχμών 75.322, ως προς το οποίον ουδέν παράπονον υπό της εκκαλούσης προβάλλεται. Ούτω ορθώς έκρινεν και άπαντες οι περί του αντιθέτου λόγοι της υπό κρίσιν εφέσεως είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.

Σημείωση

Η εν τοις πρόσθεν καταχωριζομένης απόφασις υιοθέτησεν ορθώς, πλήρως τας σκέψεις της υπ' αριθ. 86 του έτους 1977 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, εκδοθείσης κατά την ειδικήν διαδικασίαν των άρθρων 664-676 του Κωδ. Πολ. Δικ., υπό του Πρωτοδίκου κ. Δ. Χαρίση, ήτις εδημοσιεύθη, μετά δριμυτάτων, ως μη έδει, σχολίων της ασκουμένης πτυχιούχου της νομικής σχολής δίδος Μ. Κούκουρα, εν σελ. 1097-1098 του 26ου τόμου του Νομικού Βήματος. Σημειωτέον ότι η ρηθείσα απόφασις, μετά των αυτών σχολίων, εδημοσιεύθη και εν Ε.Ε. Νομικών (τόμ. 44 σελ. 275-276), εις τρόπον ώστε να καταστή το περιστατικόν αυτό αφορμή να αναμνησθώμεν των δριμέων, αλλά και ευλόγων παρατηρήσεων του καθηγητού Χρ. Πράτσικα, αίτινες κατεχωρίσθησαν εν "Θέμιδι" (ΝΔ' σελ. 64), επ' αυκαιρία παρεμφερούς απόπου.

Αναμφισβητήτως προσήκει να αισθανώμεθα ημείς οι παλαιότεροι, ιδιάζουσαν χαράν όταν βλέπομεν τους νέους επιστήμονας να τανύουν τας πτέρυγας αυτών εις τους αιθέρας της νομικής επιστήμης όντες, ουτωσί, διατεθειμένοι όπως θεραπεύσωσι την επιστήμην ημών, πέραν του στείρου επαγγελματισμού, διότι μόνον, κατ' αυτόν τον τρόπον εισρέει νέον ζειδωρον αίμα εν τη σφαίρα του δικαίου.

Όμως η κριτική μιας αποφάσεως είναι έργον ιδιάζόντως λεπτόν και δυσχερές... Το άρθρον 223 του Κ. Πολ. Δ., ον αντίστοιχον του άρθρ. 239 του σχεδίου Πολ. Δ. είναι πλέον ή σαφές την διατύπωσιν, εις τρόπον ώστε να μη η συγγνωστή λύσις, αλλοία της υιοθετηθείσης υπό της εν τοις πρόσθεν καταχωριζομένης αποφάσεως και της υπό ταύτης επικυρωθείσης τοιαύτης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, ήτις αρμονικώς συμπορεύεται και μετά των υπό της επιστήμης δεκτών γενομένων.

Εν κατακλείδι παρατηρούμεν ότι ορθώς η σχολιαζομένη απόφασις δέχεται ότι συντρέχουσι παραλλήλως, η επί της § 1 του άρθρ. 66 του Κ.Ι.Ν.Δ. ερειδομένη απαίτησις του ναυτικού μετά της τοιαύτης της εδραζομένης επί του υπ' αριθ. 551 του έτους 1914 νόμου, συμφώνως της § 2 του προρρηθέντος άρθρου (πρβλ. Πρωτοδίκου Πειραιώς 984/1964 εν ΝοΒ 13 σελ. 69, Δ. Καμβύση: Η σύμβασις ναυτολογήσεως σ. 127 και Λ. Τζιτζιλήρη σχόλια εν ΝοΒ 9 σ. 673 επ.), της τοιαύτης εκδοχής επιρρωνυομένης και υπό του άρθρ. 17 του υπ' αριθ. 83 του έτους 1962 Β.Δ. "περί προστασίας κατά της ασθενείας των ναυτικών και των οικογενειών αυτών", ως και ότι "δεν χωρεί συμψηφισμός προς την εκ του μνησθέντος νόμου απορρέουσαν αποζημίωσιν της απαιτήσεως του ναυτικού προς απόληψιν των μέχρι 4 μηνών μισθών αυτού", της σχολιαζομένης υπ' ημών αποφάσεως, υιοθετησάσης την υπό της υπ' αριθ. 234 του έτους 1963 αποφάσεως του Ακυρωτικού υιοθετηθείσαν άποψιν, κατ' ακολουθίαν της οποίας έπαυσεν η διακύμανσις της δικαστηριακής πρακτικής (πρβλ. Πρωτοδίκου Πειραιώς 1235/1960 εν ΝοΒ 9 σ. 672 και Δ. Καμβύσην 181 DEM σ. 127).

Ευστάθιος Κ. Λιβιεράτος

Δ.Ν. Δικηγόρος παρ' Αρείω Πάγω